

[Arne Melchior]

forudse, at skal der nedlægges noget andet, kan det gøre mere ondt på mit parti. Men vi har altså det grundlæggende landsnationale synspunkt – kald det, hvad man vil – at der gerne her må vises et særhensyn, også om det skulle koste noget ekstra eller skulle blive ubehageligt et andet sted.

Der er ikke mange danskere nord eller øst for Fredericia, der har interesse for grænse-landsproblemer, for de kender dem ikke, men vi er villige til at betale med ærgrelse og i givet fald også med penge.

Ministeren forholdt sig ikke til, og det kan jeg heller ikke forvente, hvorvidt vi kan finde et eksternt organ, f.eks. Rigsrevisionen, til at være udvalget behjælpelig, for jeg er ikke sikker på, at udvalget er gearret til ved egen hjælp at klare de økonomiske problemer, men det bliver så udvalgets problem og opgave, som jeg dog håber at ministeren vil være behjælpelig med.

Så skal jeg til sidst sige, at ministeren ikke svarede mig på spørgsmålet om, hvorvidt statsministeren har dementeret dens udtalelse, som er indeholdt i forslagsstillernes bemærkning, og som statsministeren altså har haft trykt i Jydske Tidende den 10. marts 1989. Jeg ved ikke, om det var en forglemmelse, eller om jeg må forstå det manglende svar derhen, at der ikke har været et sådant dementi, og så var det, jeg tillod mig før at sige, at så har forsvarsministeren et problem. Jeg har følt meget med forsvarsministeren det sidste par timer, jeg synes, han har haft en vanskelig situation, som han har taget med vanlig værdighed, men hvis ikke der kan oplyses om et sådant dementi, som jeg har spurgt efter, må vi dog lægge til grund, at regeringschefen siger, at der ikke er nogen saglig motivering for at lukke i Sønderborg.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Man kan sige, at det altid er en vanskelig situation at fordele elendigheden, når man snakker om arbejdspress.

Grunden til, at jeg bad om ordet, var, at man snakkede om miljøgodkendelsen på Fyn. Den skal bringes på plads, og hvis ikke den bliver bragt på plads, giver det nogle problemer. Det var vemodigt for mange af os på Fyn, da vi sagde farvel til Fynske Livregiment, men jeg synes, at i hvert fald et flertal i Folketinget må

overveje det næste skridt, hvis man får lokale problemer med en miljøgodkendelse. Vil flertallet lade en region i Danmark stå uden soldater? Vi har en hjemmeværnsregion, som hermed kommer til at stå uden en garnisonsforbindelse. Det synes jeg også man skal have med i hele problemet om garnisoneringen i Danmark, som ministeren så udmærket har redegjort for.

Hr. Pelle Voigt sagde også her til sidst, at han mente, at det ville være muligt at få en spredning af soldaterne, således at der ville være militær til Fyn. Så dermed er der mange, vel også hr. Pelle Voigt, der siger, at man ikke kan lade region Fyn ligge tilbage uden soldater.

J. K. Hansen (S):

I anden omgang har forsvarsministeren stillet en række spørgsmål til nogle af dem, der har haft ordet i dag. Nu er det ret ualmindeligt, at det er en minister, der stiller spørgsmål til folketingsmedlemmer; det plejer gerne at være omvendt, men det gør da ikke noget, at det foregår på den måde. Hvis det er en ny måde, regeringen vil indlede eller vil udøve sin magt på, deltager jeg meget gerne i den, så skal jeg gerne svare forsvarsministeren på en lang række andre spørgsmål, hvis de skulle komme frem. Ministeren skylder så, jeg tror, det var hr. Arne Melchior, der også spurgte om det, at svare på det, jeg spurgte om, nemlig statsministerens udtalelse den 10. marts.

Ministeren spurgte, om Fyn dog skulle tømmes for militær. Det har jeg aldrig nogen sinde påstået, og i øvrigt må jeg sige, at tilsyneladende er jeg ikke medlem af forsvarsforliget; jeg er medlem af et parti, der har indgået et forsvarsforlig. Det, jeg har taget forbehold over for, er hele garnisoneringsplanen, som jeg mener er urimelig.

Hvilken garnison skulle have været nedlagt? Det spørgsmål stillede ministeren så. Nu blev jeg desværre ikke spurgt, for så kunne jeg godt have svaret oven i købet i min partigruppe på, hvordan jeg mente det skulle have været. Jeg blev som sagt ikke spurgt, men hvis mine partifæller var kommet til mig morgenen efter, at dette forsvarsforlig var indgået, og havde sagt, at vi blev nødt til at flytte sergentskolen i Sønderborg, fordi vi ønskede at samle alle hærens skoler ét sted, hvor de kunne udnyttede ratio-